

قهرمانی که کارگری می‌کند

«عبدالرحیم درزاده» دونده مدال آور مسابقات آسیایی

از روزهای سختش در دوومیدانی می‌گوید

وشرایطی که او را مجبور به کار در کارگاه بتن‌ریزی کرده است

اکرم انتصاری | روزنامه نگار

پرونده

«هر آن چه از نوشتن می‌دانم، از دویدن یاد گرفته‌ام؛ این را «هاروکی موراکامی» نویسنده مشهور ژاپنی می‌گوید که سال‌هاست تجربه دویدن دارد و قلمش در ایران هم پر طرفدار است. او در کتاب «وقتی از دو حرف می‌زنیم» از چه حرف می‌زنیم؟ از موقعیت‌هایی می‌گوید که یک دونده به‌ادر آشنا می‌شود و می‌خواهد به آن‌ها غلبه کند. شاید حرف‌های این کتاب زبان حال همه دونده‌های حرفه‌ای و همین‌طور «عبدالرحیم درزاده» باشد. خر داد ماه سال ۹۷ بود که «عبدالرحیم»، جوان بمپوری از استان سیستان و بلوچستان توانست به‌عنوان نفر دوم مسابقات قهرمانی جوانان آسیا از خط پایان بگذرد و مدال نقره این رقابت‌ها را به دست آورد. حالا چند سالی است که از این دونده در پیست دوی مسابقات کشوری و جهانی خبری نیست و او در گوشه‌ای از جنوب شرق ایران در یک کارگاه بتن‌ریزی مشغول کارگری است. به تازگی هم ویدئویی از او با توضیح «قهرمان دو و میدانی، کارگر ساختمانی شد» در شبکه‌های اجتماعی پربازدید شد. البته این جوان ۲۵ ساله هیچ‌وقت تمرینات دو و میدانی را کنار نگذاشته است و بعد از کار وقتی هنوز عرق کارگری اش خشک نشده آن قدر می‌دود و تمرین می‌کند تا دیگر رمقی برایش باقی نماند. می‌گویند «عبدالرحیم» از ورزش حرفه‌ای خدا حافظی کرده است اما دویدن جزئی از او شده و نمی‌تواند به راحتی از آن دست بردارد؛ حتی وقتی مسئولان بعد از مسابقات جایزه بزرگ چین و کسب مقام دوم قهرمانی آسیا و مقام سوم دوندگی دانش‌آموزی جهان و مدال‌های رنگارنگ کشوری به او قول حمایت دادند و یک شغل مناسب تا بتواند در کنار تامین هزینه زندگی خودش و خانواده‌اش در مسابقات جهانی هم شرکت کند و پرچم ایران را بالا ببرد. در پرونده امروز «زندگی سلام» با «عبدالرحیم درزاده» که پر از شوق دویدن است درباره شرایط فعلی اش گفت‌وگو کردیم و او هر چند جمله در میان از میلش به حضور دوباره در مسابقات کشوری و جهانی دو و میدانی می‌گفت.

۵ ماه است که مشغول کارگری هستم

«عبدالرحیم» با همان نجابتی که از سیستان و بلوچستانی‌ها سراغ داریم صحبت می‌کند. بار اول که با او تماس گرفتم بین کارگرها بود، صدابه صدانمی‌رسید و نمی‌توانست حرف بزند. بار بعد که با او تماس گرفتم، در شروع صحبت هایش از دلایلی که او را از مسابقات قهرمانی دور کرده است، برابیم گفت: «الان حدود ۵ ماه است ورزش را کنار گذاشتم و مشغول کارگری هستم. البته تمریناتم را دارم. چندبار رفتم اداره ورزش پیش مدیر کل که اگر می‌شود دست من را در جایی بند کنی تا حداقل بتوانم راحت تر ورزش حرفه‌ای را دنبال کنم ولی متأسفانه هیچ خبری نشد. برای خدمت سربازی هم کارهای امریه من را درست نکردند. از آن‌ها خواستم به اداره ورزش امریه‌ام کنند ولی متأسفانه این کار را نکردند. می‌گفتند: «والا ما نمی‌توانیم» و بعد هم دو سال رفتم خدمت سربازی تهران. برای همین نشد حین خدمت عضو تیم ملی باشم و بین ورزش فاصله افتاد. آخرین مسابقه رسمی که شرکت کردم سال ۹۹ و جایزه بزرگ آسیا بود و بعد هم رفتم خدمت. الان نزدیک ۱۵ سال است که برای این استان زحمت کشیدم. از سال ۱۴۰۲ که خدمتم را تمام کردم تا همین چند ماه پیش، چند بار رفتم دفتر استاندار، یک پدر ۷۰ ساله دارم و خواهرم دانشجویست و درس می‌خواند. من هزینه آن‌ها را می‌دهم و برای همین خواستم فقط دستم را در اداره‌ای بند نکنم تا هم ورزش کنم و هم هزینه خانواده را بدهم اما هیچ جوابی از مسئولان نگرفتم.»

...

از ۱۰ سالگی می‌دویدم

«عبدالرحیم» سال‌های زیادی از عمرش را دوییده است؛ گاهی برای رسیدن به آرزوهای بزرگی که در سر دارد و گاهی برای پشت سر گذاشتن قیابش در پیست دو. وقت تمرین و دویدن همه فکر و ذکرش المپیک است. از این دونده درباره این که از چه زمانی به دو به عنوان یک ورزش حرفه‌ای نگاه کرد، می‌پرسم، او در پاسخ می‌گوید: «من از ۱۰، ۱۱ سالگی می‌دویدم و در مسابقات دو و میدانی شرکت می‌کردم. سال ۹۴ عضو تیم ملی جوانان شدم و رفتم مسابقات ویتنام. اولین بارم بود و نفر چهارم شدم. بعد هم که برگشتم ایران در مسابقات دانش‌آموزی جهانی سوم شدم. پشت بندش هم در دوی ۸ کیلومتر صحرانوردی که رشته تخصصی من نبود توانستم نهم انفرادی شوم و با آن تیم ایران بشود سوم ولی متأسفانه استان ما جوری بود که از ما حمایت نمی‌کردند. تا وقتی به مسابقات می‌رفتم فدراسیون به من کمک می‌کرد و از طرف تیم ملی حمایت می‌شدیم ولی اردوهای ما در تیم ملی بلندمدت نبود و

بعد از مسابقات باید برمی‌گشتم سر حرفه قبلی‌ام. هر ورزشکاری یک هدف دارد که آن المپیک است ولی نمی‌دانم متأسفانه در استان ما به چه دیدی به ورزشکارها نگاه می‌کنند.»

...

الان یک جفت کفش

میخی ۲۰ میلیون تومان است. هزینه مکمل هم جدا. متأسفانه این جوری است. در این مدت نصف هزینه‌ها با خودم بوده. البته دو و میدانی در ایران مظلوم است

تخصص «عبدالرحیم» در دوی ۸۰۰ و ۱۵۰۰ متر است. دوی ۸۰۰ یکی از رشته‌های دوی نیمه استقامت و پای ثابت هر دوره المپیک به حساب می‌آید. مسیر دوی ۸۰۰ متر دو دور ۴۰۰ متری است که دونده برای آن به استقامت هوازی، بالاترینات هوازی، چابکی و سرعت بسیار بالانیاز دارد، یک جوهرهایی باید در چند چشم به‌هم‌زدن خودش را به خط پایان برساند. «عبدالرحیم» در مسابقات قهرمانی جوانان آسیا این مسیر را در

در ریگزارهای بمپور تمرین می‌کنم

عرض یک دقیقه و ۵۴ ثانیه و ۲۳ صدم ثانیه طی کرده است. او بیشتر از آن چه که فکر کنید برای ماندن در تیم ملی و مسابقات قهرمانی دوییده و پشت همه مدال‌های رنگارنگی که با خود به خانه آورده یک دنیا امید و تلاش بوده است. «عبدالرحیم» روزهای سختی را که پشت سر گذاشته است این‌طور برایمان روایت می‌کند: «اول ورزش پای به رهنه مسابقه می‌دادم و به من می‌گفتند غزال تیزپای سیستان و بلوچستان. چند وقت یک مری شیرازی داشتم و ۳ ماه می‌رفتم شیراز، تمرین می‌کردم و برمی‌گشتم بمپور تا بروم مسابقات. خانواده من دو و میدانی کار بودند. قبلاً برادر بزرگ‌ترم در مسابقات استانی شرکت می‌کرد و مقام می‌آورد ولی چون حمایت نشد ادامه نداد و من دورا ادامه دادم. الان هم تمرینم را خودم ادامه می‌دهم؛ همین‌جا در بمپور. هیچ امکاناتی ندارم و در ریگزارهای بمپور می‌دوم و تمرین می‌کنم.»

آن ویدئو را گرفتند تا شاید اسپانسر پیدا شود

شاید شما هم ویدئویی را که از عبدالرحیم درزاده در فضای مجازی دست‌به‌دست شده‌است، دیده باشید. از «درزاده» می‌خواهم برای‌مان تعریف کند آن ویدئو کجا گرفته شده و او آن‌جا چه کار می‌کند؟ او هم شروع می‌کند و آن ویدئو را این‌طور روایت می‌کند: «من روزها از ساعت ۵ صبح می‌روم کارگاه بتن‌ریزی و ساعت ۳ عصر برمی‌گردم خانه. وقتی از مسئولان جوابی نگرفتم مجبور شدم بروم سراغ این کار. وقتی می‌آیم خسته و گوفته هستم و استراحت در دست‌وحسابی ندارم اما باز هم تمرینم را ول نکردم. ساعت ۵ می‌روم تمرین دو. هنوز انگیزه دارم و ویدئو را گرفتند، گفتند شاید اسپانسر پیدا شود و از من حمایت کند تا دوباره بتوانم در مسابقات شرکت کنم. دو و میدانی یک جوری است که باید همه تمرکزت روی دو باشد. این ویدئوواکنش‌های زیادی هم داشته است و برخی نوشته‌اند «خب کار می‌کند دیگر» یا «کارگری که عار نیست». همه می‌دانیم که شرافت لباس کارگران است اما این کار می‌تواند شرایط را برای دونده‌ای که می‌تواند یکی از امیدهای مدال‌آوری کشور باشد، سخت کند و او را از آرزوهای بزرگی که برای ورزش حرفه‌ای و افتخارآفرینی برای کشور دارد، دور سازد.

...

ویدئوی پربازدید شده

در شبکه‌های اجتماعی را گرفتند، گفتند

شاید اسپانسر پیدا شود و از من حمایت کند تا دوباره بتوانم در مسابقات شرکت کنم. دو و میدانی یک جوری است که باید همه تمرکزت روی دو

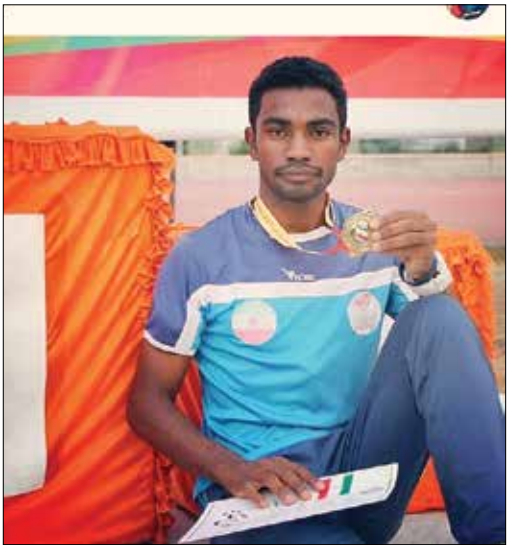
باشد

و میدانی کار بودند. قبلاً برادر بزرگ‌ترم در مسابقات استانی شرکت می‌کرد و مقام می‌آورد ولی چون حمایت نشد ادامه نداد و من دورا ادامه دادم. الان هم تمرینم را خودم ادامه می‌دهم؛ همین‌جا در بمپور. هیچ امکاناتی ندارم و در ریگزارهای بمپور می‌دوم و تمرین می‌کنم.»

مگر چه چیزی کم داریم که نرویم المپیک؟!

آن خود کند. عبدالرحیم هم حین گفت‌وگو با اشاره به این که بمپور قطب دو و میدانی کشور است، می‌گوید: «هر ورزشکاری یک آرزویی دارد که اگر حمایت شود برود المپیک. استعداد این‌جا خیلی زیاد است. ماه هم اگر حمایت می‌شدیم مگر چه چیزی کم داریم که نرویم المپیک؟ در بمپور استعداد زیاد است. اصلاً قطب دو و میدانی است از همان دهه ۵۰ بگیرد که یوسف دهمیری رکورددار دوی ۱۰۰ و ۲۰۰ متر ایران بود تا دوندگان دیگری که داشتیم.»

«عبدالرحیم درزاده» اولین جوان دونده و قهرمان بمپور نیست. قبل از او «اکبرزرد کوهی»، «دارپوش یزدان‌پناه» و «یوسف دهمیری» در بمپور جزو دونده‌های سرشناس کشوری بوده‌اند که شاید مثل «عبدالرحیم» در ریگزارهای بمپور دوییده‌اند تا به آرزویشان برسند. نقش این افراد در معرفی دوی سرعت و صحرانوردی به اهالی شهر غیر قابل انکار است طوری که شاید هر کدام از آن‌ها برای

بمپوری‌ها یک الگوی پیشرفت بودند. «یوسف دهمیری» اولین ورزشکار ایرانی بود که توانست در سال ۷۱ به فینال مسابقات دو و میدانی بازی‌های آسیایی هیروشیما برسد و مقام هفتم را کسب کند. او هم مثل عبدالرحیم در ریگزارها تمرین می‌کرد حتی وقتی در چله تابستان دمای هوا به بالای ۴۰ درجه سانتی‌گراد می‌رسید. «دهمیری» بیش از ۱۰ سال رکورددار دوی صد متر ایران بود و البته در گفت‌وگوهایی که داشته است عبدالرحیم درزاده را جزو کسانی دانسته که می‌تواند به راحتی سکوی اول مسابقات را از

ZENDEGI - SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان رضوی

سه شنبه ۸ خرداد ۱۴۰۳

۱۹ دی القعه ۱۴۴۵ • ۲۸ می ۲۰۲۴

شماره ۳۱۵۰۱

۲۷۲۰

در زندگی سلام امروز بخوانیم:

کاهو، رفیق خوب سلامتی‌ما

بلای خانمان سوز حسادت

چرا بعضی‌ها در این دام می‌افتند و چطور می‌توان این احساس ناخوشایند را مدیریت کرد؟

۶ رفتار زانی که نارضایتی‌شان

در زندگی مشترک را پنهان می‌کنند

طنز! لطفاً با من در ددل نکتن چو...